U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. K.**, zast. Ing. O. K., proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení, pracoviště Ústí nad Labem**, se sídlem Revoluční 3289/15, Ústí nad Labem, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 7. 12. 2010, č. j. 59 Ad 31/2010 – 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaná rozhodnutím ze dne 18. 5. 2010, č. j. 45091/010/9010/05.05.10/KK/222/R, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Česká Lípa ze dne 24. 3. 2010, č. j. 45001/010/9010/16.11.09/JU/014/R. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaná uvedla, že vyměřovací základ organizace a malé organizace v zákoně č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007, bylo možné pomocí příslušných interpretačních postupů z ustanovení citovaného zákona stanovit natolik určitě jako částku odpovídající úhrnu vyměřovacích základů zaměstnanců, že o jeho vymezení nemohlo být žádných nejasností. Povinnost platit pojistné proto nezanikla.

V podané žalobě žalobce uvedl, že se žalovaná opírá pouze o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 4 Ads 120/2009 – 88, o němž v odvolání vyjádřil pochybnosti, zda splňuje podmínky zakotvené v čl. 1 odst. 1 Ústavy a čl. 2 odst. 3 a čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Dále uvedl, že zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu *„supluje zákonodárnou činnost a de facto se tak jedná o projev tzv. soudcovského aktivismu, tedy o prolínání moci soudcovské do moci zákonodárné, tedy o činnost, která mu z Ústavy nepřísluší.“* Vzhledem k tomu, že v řízení před správním orgánem nebyly dodrženy podmínky čl. 1 odst. 1 Ústavy a čl. 2 odst. 3 a čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalované bylo zrušeno.

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 7. 12. 2010, č. j. 59 Ad 31/2010 - 20, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalované není rozporné s čl. 1 odst. 1 Ústavy a čl. 2 odst. 3 a čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, neboť organizace a malé organizace byly zákonem č. 589/1992 Sb, ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007, výslovně označeny za poplatníky pojistného a zmíněný zákon také výslovně definoval dvě ze tří veličin rozhodných pro stanovení povinnosti organizace a malé organizace platit pojistné za sebe, a to pojistné období a sazbu pojistného. Poslední veličinu pro určení výše pojistného – vyměřovací základ – bylo možné dovodit pomocí interpretačních metod z ostatních ustanovení citovaného zákona, jak podrobně popsal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 2. 2010, č. j. 4 Ads 120/2009 – 88. Za tohoto stavu nelze takovou interpretaci označit za zákonodárnou činnost porušující citovaná ustanovení ústavního pořádku. Poukázal na to, že do vynesení rozsudku krajského soudu ze dne 19. 3. 2009, č. j. 59 Ca 15/2009 – 39, neměl žalobce pochybnosti o své povinnost platit pojistné, byl bez potíží schopen určit výši pojistného, a to právě na základě úhrnu vyměřovacích základů zaměstnanců. Právní závěr Nejvyššího správního soudu tak pro něho nemohl být překvapivý.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že všechny náležitosti kasační stížnosti budou doplněny nejpozději do jednoho měsíce od doručení příslušného usnesení soudu. Navrhoval, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Dne 8. 3. 2011 krajský soud předložil spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 7. 12. 2010, č. j. 59 Ad 31/2010 – 20, s tím, že kasační stížnost byla podána opožděně.

Kasační stížnost je podána opožděně.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel byl již v řízení před krajským soudem zastoupen Ing. O. K., daňovým poradcem, na základě plné moci ze dne 14. 4. 2010. Vzhledem k tomu, že stěžovatel měl v řízení před krajským soudem zástupce, doručoval krajský soud rozsudek - v souladu s § 42 odst. 2 s. ř. s. - pouze uvedenému zástupci. Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek krajského soudu byl zástupci stěžovatele doručen dne 17. 12. 2010, kdy si Ing. O. K. zásilku v 17:15 hodin osobně vyzvedl na poště X, N. B.. Tyto údaje jsou obsažené na doručence založené v soudním spisu.

Napadené rozhodnutí obsahuje řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti, ve kterém je v souladu s § 106 odst. 2 s. ř. s. správně uvedeno, že kasační stížnost proti rozhodnutí lze podat ve lhůtě dvou týdnů po jeho doručení, k Nejvyššímu správnímu soudu.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. *lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin.* Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. *lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.* Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. *lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.*

Jak již bylo výše uvedeno, napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno v pátek dne 17. 12. 2010. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti počala běžet v sobotu dne 18. 12. 2010 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila v pátek dne 31. 12. 2010 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.).

K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo třeba, aby nejpozději dne 31. 12. 2010 byla kasační stížnost předána soudu, nebo soudu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z obsahu soudního spisu však bylo zjištěno, že kasační stížnost byla zaslána Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci v elektronické podobě se zaručeným elektronickým podpisem podle zvláštního právního předpisu až dne 3. 1. 2011 ve 21:10 hodin, tedy opožděně.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 7. 12. 2010, č. j. 59 Ad 31/2010 - 20, odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, neboť byla podána opožděně.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu